

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν
ὕπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμὰς 80. Ἐξάμηνος
δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἰουνίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 30

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἴνε σὰ Ἀλλάχ! ἀπαντοῦσε ἡ Ἰ-
σλέ. (Δηλαδή: "Ἄν θέλει ὁ Θεός!")

Τ' ἀπόγεμα, πρὶν ἀρχίσει ἡ βρα-
δινὴ ὑπηρεσία, ὁ μικρὸς πρίγκιπας πῆ-
γαινε στὰ θελήματα τοῦ καταστήμα-
τος. Στὴν ἀρχὴ κουραζόταν, γιατί ἡ
μεγάλῃ πρωτεύουσα τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ
καὶ δύσκολη. Μὰ σιγά-σιγά, ἔμαθε νὰ
ρωτᾷ τοὺς ἀστυφύλακες καὶ νὰ διευ-
θύνεται. Ἔτσι ἔμαθε πράγματα ποὺ
δὲν τὰ εἶχε ὑποπτευθεῖ. Εἶδε τίς ὡ-
ρατεὶς συνοικίαι, τὰ μπουλεβάρ, τὰ Ἡ-
λύσια καὶ ἔμεινε
βουδὸς ἀπὸ θαυ-
μασμό μπροστὰ
στὰ ὑπέροχα αὐ-
τὰ κτίρια.

Χασομεροῦσε
ἔτσι ἀρκετά, μὰ
ὁ κ. καταστημα-
τάρχης δὲν τὸν
μάλωνε. Ἦταν
εὐχαριστημένος,
γιατὶ ἡ παρουσία
τοῦ μικροῦ Ἀ-
φρικανοῦ στὸ
κατάστημά του,
καὶ οἱ χοροὶ τῆς
Ἰσλέ, ἦταν μιὰ
σπουδαία «ἀτραξιὸν» γιὰ τοὺς πελάτες.

Καθὼς βλέπετε λοιπόν, ἡ ζωὴ ἦταν
ἀρκετὰ εὐχάριστη, καὶ θὰ βρastoῦσε
πολὺν καιρὸ ἔτσι, ἂν δὲν ἐρχόταν κά-
τι νὰ τὴν ἀναστατώσει.

Ἔνα Σαββατόβραδο, στὴ σάλα τοῦ
«Ἀσπρου Γάτου» δὲ χωροῦσε μῆλο.
Εἶχαν προσθέσει τραπέζια φαγητοῦ ἀ-
κόμα καὶ στὸ χώλλ τῆς εἰσόδου, τὰ
γκαρσόνια εἶχαν παραζαλιστεῖ καὶ ὁ
Μοκοκό εἶχε ἀποκάμει νάνοι γοκλεῖ-
νει τὴ στριφογυριστὴ πόρτα στοὺς πε-
λάτες.

Κατὰ τίς δυὸ τὸ πρωῒ, τὸν εἶχε πά-
ρει λιγάνι ὁ ὕπνος στὸ κάθισμά του,

ὅταν πετάχτηκε ἀπάνω ἀπὸ ἓναν ἀ-
συνεθιστο θόρυβο.

Μιὰ μεγάλη παρέα τὸ εἶχε ρίξει στὸ
γλέντι. Ἐνας νέος εἶχε πιάσει τὸ χο-
ρὸ καὶ, τραδώντας πίσω του ἄντρες καὶ
γυναῖκες, γύριζε χορεύοντας τριγύρω
στὰ τραπέζια, ἐνῶ ἡ ταιγγάνικη ὀρ-
χήστρα χαλοῦσε τὸν κόσμο.

Ἡ εὐθυμὴ αὐτὴ ἀλυσίδα πέρασε
καὶ στὴν αἴθουσα τοῦ καφενείου καὶ ἔ-
κει ὁ νεαρὸς γλεντζές εἶχε μιὰ ἐμπνευ-
ση. Πῆρε τὸ μπαστούνη του καὶ ὅπου ἔ-
δλεπε καπέλλο σὲ κεφάλι, ἔδινε μιὰ
καὶ τὸ πετοῦσε κάτω. Οἱ πελάτες τῶρ-
ρίζαν στάστεο καὶ γελοῦσαν, γιατί ὁ
νέος αὐτὸς ἦταν ἀπὸ τοὺς πιὸ γνω-

κε τὸ χέρι τῆς Ἰσλέ νὰ τοῦ πιάνει
σφιχτὰ τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἄκουσε νὰ
τοῦ λέει μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη:

— Ἀ, κοίταξε κεὶ πέρα! Τί βλέπω;
Εἶν' αὐτός, αὐτός!..

Ὁ Μοκοκό κοίταξε ὅπου τοῦδειχνε
ἡ φιληνάδα του, μὰ δὲν εἶδε τίποτα,
ποὺ νὰ δικαιολογεῖ τὴν ἀνησυχία τῆς.
Τρεῖς πελάτες καθόνταν σ' ἐν' ἀπόμε-
ρο τραπέζι, πίσω ἀπὸ τὴ σκάλα. Ὁ
ἕνας ἀπ' αὐτοὺς διόρθωνε θυμωμένος
τὸ καπέλλο του, ποὺ οἱ γλεντζέδες τοῦ
τῶχαν τσαλακώσει.

— Τί ἔχεις λοιπόν, Ἰσλέ, τί εἶδες;
ρώτησε ὁ Μοκοκό.

Ἡ κόρη τοῦ Μαιμοῦ, ποὺ ἄρχισε νὰ
συνέρχεται ἀπὸ
τὴ συγκίνησή
τῆς, μπόρεσε τέ-
λος νὰ ἐξηγηθεῖ:

— Γιὰ κοίτα-
ξε αὐτὸν τὸν χον-
τρὸ μὲ τὰ ξαν-
θὰ μαλλιά, ποὺ
κάθεται πίσω ἀπ'
τίς λατάνιες τῆς
σκάλας!

— Τὸν βλέπω
... Εἶναι ὁλος
φούρκα ποὺ τοῦ
στράβωσαν τὸ
ψηλὸ του.

— Καλέ, αὐ-

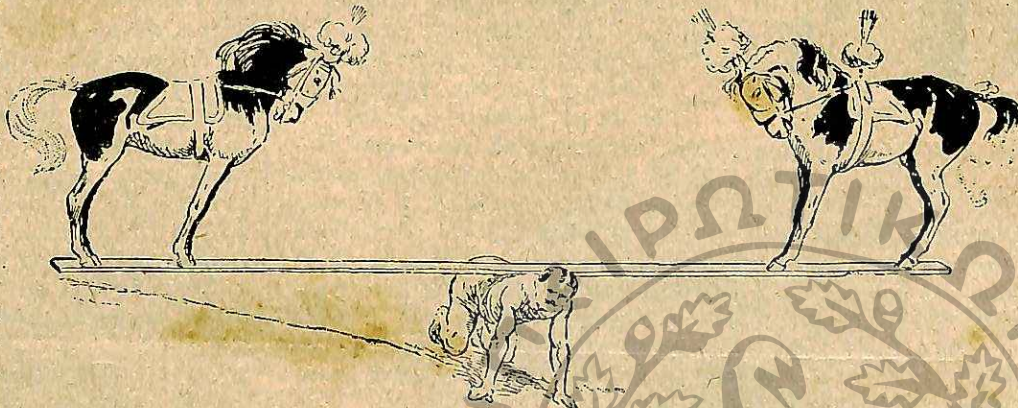
τὸς εἶναι Πατατούκας!

Ὁ Μοκοκό τινάχτηκε ἀπάνω,

— Τί ἔκαμε λέει;.. Μὰ τρελάθη-
κες, Ἰσλέ; Αὐτὸς δὲν τοῦ μοιάζει κα-
θόλου. Ὁ Πατατούκας εἶχε μαῦρα
μουστάκια καὶ μαλλιά, ἐνῶ αὐτὸς
εἶναι ξυρισμένος καὶ ξανθός.

— Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς εἶν' αὐτός,
ἀπάντησε ἡ Ἰσλέ μὲ πεποίθησιν.
Ὅταν τοῦ πέταξαν κάτω τὸ καπέλλο
του, τοῦφυγαν μαζὺ καὶ τὰ ξανθὰ μαλ-
λιά καὶ τότε τὸν γινώρισα. Ὑστερὰ τὰ
ξαναφόρσε ὅλα, γεμάτος φούρκα

Ὁ πρίγκιπας Μοκοκό ἀρχισε νὰ πι-
στεύει ὅτι ἡ φιληνάδα τοῦ μιλοῦσε σωστά
Κοίταξε προσεχτικὰ τὸ χοντρὸ πελάτη

«Ἀντίκρυσαν τὸν Ἡρακλῆ νὰ σηκώνῃ στὴ ράχη του δυὸ ἄλογα...» (Σελ. 254, στ. α'.)

στοὺς κοσμικοὺς τύπους τοῦ Παρισιοῦ.

Στὸ κέντρο ὁλόκληρο ἐπεκρατοῦσε
ἓνα εὐθυμο πανδαμόνιο καὶ ὁ Μοκοκό
ἄφισε τὴ θέσιν του, βρῆκε τὴν Ἰσλέ
καὶ ἀκολουθοῦσαν μαζὶ τὴν ἀλυσίδα
τῶν γλεντζέδων, γοητευμένοι ἀπὸ τὴ
γενικὴ εὐθυμία καὶ τὴ φασαρία.

— Κοίτα τους τί ἀστεῖοι ποὺ εἶ-
ναι, Μοκοκό, ἔλεγε ἡ Ἰσλέ... Οἱ ἄ-
σπροι αὐτοὶ κάνουν σάν τοὺς δικούς
μας τοὺς πολεμιστές, ὅταν χορεύουν
τὰ βράδια τριγύρω στὴ φωτιά.

— Ἀλήθεια! συμφωνοῦσε ὁ μικρὸς
πρίγκιπας. Τώρα θὰ τσακωθοῦν! Κοί-
ταξε!

Ἐφφνικὰ τὸ βασιλόπουλο αἰσθάνθη-

και είδε ότι, έξω από τα ξανθά μαλλιά και το ξυρισμένο μουστάκι, έμοιαζε σ' όλα τ' άλλα με τον παλιό του καθηγητή.

Βέβαια, ήταν πιο καλοντυμένος από άλλους και το κοστούμι του ήταν της τελευταίας μόδας.

— Στο κάτω-κάτω, μπορεί να έχεις και δίκιο. Έτσι καθόταν κι' εκείνος...

— Μα είμαι βέβαιη! είπε η μικρή.

— Τότε καλά. Το γού σου μή μ'ας πάρει μυρωδιά. Γιατί αν τ'όχι πώς

— Είναι δική μου δουλειά.

Κι' αφού έφαγε στή φούστα της, η μικρή έδειξε στο φίλο της το καλάμι μπαμπού, που είχε μέσα το ναρκωτικό φάρμακο του γέρο Μαρού.

Ο Μοκοκό μάντευσε τους σκοπούς της Ίολέ, αλλά φοβήθηκε.

— Θα σε ιδεί, Ίολέ, είπε, κι' αν σε γνωρίσει, χαθήκαμε... Θα γ'ίνει άφαντος, δε θα ξαναπατήσει ποτέ δώ μέσα.

Η Ίολέ άρχισε να πειράζεται γιατί!

ΤΟ ΑΓΡΙΟΓΙΔΟ

Σε μια πλαγιά των Βαρδουσιών είναι ριζωμένο το μικρό χωριό. Μπροστά του έχει την απότομη Γκιώνα και πίσω του τα ψηλά Βαρδούσια. Μεταξύ των βουνών αυτών τρέχει ο Μόρνος. Και όταν κατεβάσει πολύ νερό, ακούγεται ως το χωριό ψηλά ο ρόγχος του νερού.

Πουρνάρια ψηλά και δασιά άγκαλιάζουν σφιχτά το χωριό και, ψηλότερα, τα σκούρα έλατα σκεπάζουν μεγάλες έκτασεις του βουνού. Εκεί κατεβαίνουν τον χειμώνα τ' αγριογίδια και βόσκουν.

Έδώ πιά στα πουρνάρια είναι το βασίλειο των γιδιών. Αμέτρητα βόσκουν στα δάση, σκαλώνουν στα χαμηλά δένδρα και τρώγουν τα τρυφερά βλαστάρια, σηκώνονται στα πεισινά πόδια τους και μαδούν τα νεαρά δένδρα, και τα κουδούνια τους σκορπίζουν στις έρημιές των δασών εύθυμη και άρμονική ζωή.

Ομορφο πράγμα είναι να κάθεται κανείς στον ίσθιο μεγάλης πουρνάρας και ν' ακούη την άρμονία των κουδουνιών, τα σφυρίγματα του τσοπάνη και το κελάϊδισμα των πουλιών.

Πρωί πρωί ξεκίνη την ημέρα του Μαΐου, είχα πάει στο δάσος να ιδώ τις φουντωτές πουρνάρες και ν' ακούσω τ' αηδόνια και τα κοτσούρια. Και οι πέτρες ακόμη είχαν λουλούδια.

Αφηνιμένος στην απόλαυση της έσοχής, δεν κατάλαβα ποτέ πέρασε η ώρα. Από την έκσταση αυτή μ' έξύπνισε η καμπάνα του σχολείου. Ομολογώ ότι με μεγάλη μου δυσανεμία την άκουσα. Ήταν ανάγκη όμως ν' αφήσω τ' αηδόνια και να πάω ν' ακούσω τα παιδιά τι γράμματα ήξεραν.

Όταν έφθασα στο σχολείο, ήσαν τα παιδιά όλα καθισμένα στα θρανία, καμιά τριανταριά. Όλα τσοπανόπουλα, πλυμένα ξεκίνη την ημέρα.

— Ο Κώτσιος, που είναι ο Κώτσιος; έρωτησε ο δάσκαλος.

— Κύρ δάσκαλε, ξεκιάχτηκε μην τον δειρή ο επιθεωρητής κ' έπηγε στα γίδια.

Ο Κώτσιος ήταν ο καλύτερος μαθητής της πρώτης και ο καίμενος ο δάσκαλος υπελόγιζε να κάμω μ' αυτόν τη φυγούρα του. Άλλ' ο Κώτσιος ξεκέφθη ότι, αφού ο δάσκαλος δίνει 4 ξυλιές στα χέρια, ο επιθεωρητής θα δίνη 104. Δρόμο λοιπόν για τα γίδια.

Ζήτην ή επανάσταση, ζήτην ή έλευθερία!

Ο δάσκαλος τότε έκάλεσε δυο μεγαλύτερους μαθητές της τετάρτης και τους είπε κάτι μυστικό. Έχούθησαν τότε αυτοί σαν αγριογίδια επάνω στον ανήφορο κατά το βουνό, στα λημέρια του Κώτσιου.

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Άστυνόμος στο νησί ήταν τότε ο κύριος Ταμπούρας, αξιωματικός της χωροφυλακής, κοντόχοντρος, κοιλαράς, φαλακρός, φωνακλός, γορινιάρης μ'α, κατά βάθος, αγαθότατος άνθρωπος.

Το άστυνομικό Κατάστημα ήταν μαζί με το Δημαρχείο, σ' ένα μεγάλο σπίτι με κολόννες μπροστά, απάνω στην κεντρική Πλατεία.

Έκεινο το μεσημέρι, ο κ. Ταμπούρας είχε φάει καλά, είχε πει καλύτερα και τότε ρίξει στον ύπνο ως τις τρεις. Μα όταν σηκώθηκε και πήγε στο γραφείο του, αισθανόταν ακόμα νύστα, βάρος, και ζεστεινόταν πολύ. Γι' αυτό ξεκούμπωσε τη στολή του, ξαπλώθηκε σε μια πολυθρόνα και παρακαλούσε θεούς και αγίους να μην τον ενοχλήση κανένας, για κάμποση ώρα τουλάχιστο...

Άλλα δεν πέρασε ένα τέταρτο κι' ο χωροφύλακας, ο "Ανθιμος, μπήκε σιγά και τούπε σιγότερα πώς τον ζητούσε μια γυναίκα.

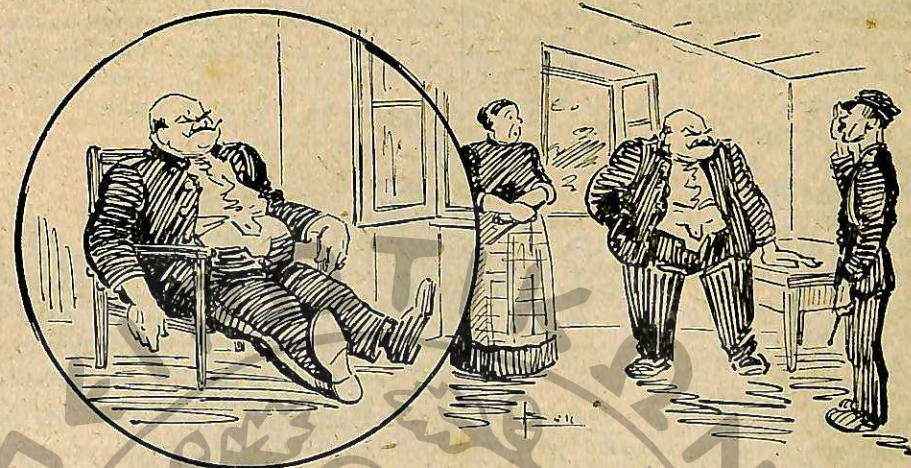
— Να φύγη! μουρμούρισε με κλειστά μάτια ο κ. Άστυνόμος.

— Δεν μπορεί, καπετάνιο μου, γιατί λέει πώς έχασε το κορίτσι της.

— Άς πάει να το βοή!

— Πήγε, μα δεν το βοή, λέει, πουθενά. Γι' αυτό ήρθε, λέει, να πέση στα πόδια σας να της το βοή.

— Ούφ! Έκαμε ο κ. Άστυνόμος. Πές της ναρρή... να τη διώξω εγώ!

Σε λίγο η γυναίκα μπήκε. Ήταν, έννοείται, η κυρά Κωσταντινιά, με τη βέρυα ξεχασμένη πάντα στα χέρια της. Ο κ. Ταμπούρας άνοιξε μια στιγμή τα μάτια του, την είδε και τα ξανάκλεισε.

— Τι έχασες, καλέ σύ; τη ρώτησε.

— Το κορίτσι μου, κύρ Άστρονόμο μου, τη Φεβρονία μου...

— Άς τη φύλαγες.

— Πώς να τη φύλαγα; Κοτζά-κορίτσι είναι. Να μην το στείλω και στο μπακάλη να μου ψονίση λίγο πετρόλαδο;... Λοιπόν τ'όστειλα. Κι' ακόμα να γυρίση...

— Θα γυρίση... Πήγαινε στο σπίτι σου και θά τη βοής εκεί να σε περιμένει.

— Δεν το πιστεύω, κύρ Άστρονόμο μου! Το κορίτσι μου, λέω, θά μου τ'όκλεψαν τίποτα κακοί άνθρωποι.

— Μη λές κουταμάρες τώρα! Έδώ δεν έχει κακούς ανθρώπους. Ποῦ είμαστε;

— Άμ' τότε πώς κι' ο κύρ-Μάνθος, ο χωριάτης, έχασε το γαϊδαρό του;

— Ο Άστυνόμος άνοιξε πάλι τα μάτια του.

— Τι; Έκαμε. Έχασε και κανέναν χωριάτη το γαϊδαρό του;...

— Μάλιστα, εδώ είναι, απόψε περιμένει, κι' άς σου το πη.

Ο κ. Άστυνόμος είδε τότε πώς ήταν ανάγκη να ξυπνήση. "Αν δεν υπήρχαν στον τόπο άνθρωποι που να κλέβουν κοριτσάκια, υπήρχαν όμως μερικοί παστορικοί που έκλεβαν κόττες, γάλους, άρνιά, μπουγάδες. Γιατί όχι λοιπόν και γαϊδαρούς;... Κι' αυτούς τους παστορικούς τους είχε πολύ στο στομάχι ο κ. Άστυνόμος...

Σηώθηκε, φώναξε τον "Ανθιμο και τούπε να του φέρη το χωριάτη που έχασε το γαϊδαρό του.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

«Τον ρωτούσαν για τη χώρα του και τις συμφορές του...»
(Σελ. 245, στ. β')

τη φανταζόταν τόσο άδξεια.

— Έγώ ξέρω να κάνω 8, τι πρέπει, άπάντησε με σοβαρότητα άνώτερη από την ηλικία της, δε θά με γνωρίσει καθόλου!

Και, σά νάθελε να βεβαιώσει όλότελα το φίλο της, γλύστρησε σά σαύρα ανάμεσα από τα τραπέζια. Ο Μοκοκό την είδε να πλησιάζει το τραπέζι του έχθρου με κόπο, από το πλάγι. Ανατρίχιασε από το φόβο του, όταν η μικρή δεν άπείχε παρα τρία βήματα από το τραπέζι. "Αν εκείνος έκανε να γυρίσει λιγάκι και την έδλεπε κατα πρόσωπο;

Μα η Ίολέ τ'άχει όλα προβλέψει. Κάνοντας πώς χορεύει, πλησιάζει δλιένα κι' εύθως μόλις υποπτεύεται πώς ο Πατατούκας θά γυρίσει, κρύβεται πίσω απ' την κολόννα. Και βάζοντας όλη τη σθελοσύνη και γρηγοράδα της, καθώς περνούσε γοργά μπρός στο τραπέζι του, ρίχνει μερικές σταγόνες, ίσως πιο πολλές παρ' όσες χρειάζονταν, μέσα στο ποτήρι της σαμπάνιας του!

Τέλειωσε! Η χορεύτρια τώρα χορεύει πηγαίνοντας προς το κέντρο της σάλας, όλοι τη χειροκροτούν, κι' ο Πατατούκας, χωρίς να καταλάβει τίποτε, κοιτάζει αφηρημένος.

Τώρα τα δυο άραπάκια κοιτάζουν μαζί τον ξενύχτη. (Άκολουθεί)

είμαστε δώ, δεν θά πατούσε το πόδι του ούτε στιγμή.

Το βασιλόπουλο πήρε τη χορεύτρια σ' ένα γωνιά, απ' όπου χωρίς να φαίνονται, θά μπορούσαν να παρακολουθούν όλες τις κινήσεις του ξενύχτη.

— Και τί να κάμουμε τώρα; ρώτησε ο Μοκοκό.

— Να είδοποιήσουμε άμέσως τον Αύγουστο και τον Πούμ - Πούμ.

— Τρέχω.

Και ο μικρός τ'όβαλε κιόλας για την πόρτα, δίχως να δώσει σημασία στους ανθρώπους που τον φώναζαν, μα ξαφνικά κοντοστάθηκε και γύρισε πίσω.

— Κι' αν σηκωθώ και φύγει, πριν γυρίσω; θέλω τόσην ώρα να πάω στη «Διάνα» να τους ξυπνίσω.

Η μικρούλα φίλη μας τ'άχε σκεφθεί όλα. Τίποτα δεν ξεγνοούσε αυτή! Και μέσα στο γού της είχε λύσει κι' αυτή την δυσκολία.

— Έννοια σου, άπάντησε, και δε θά φύγει... Δε θά τον άφλωσώ εγώ να φύγει.

— Πώς;

ΣΕΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Το κριάρι κατάφερε ένα γερό κουτούλισμα που πέτυχε τη δεύτερη αλεπού στη μέση. Εκείνη έκανε δυο τρεις βόλτες στον αέρα και ύστερα το έβαλε στα πόδια και χάθηκε από τη σπηλιά. Ο Νίλς ένοιωσε μεγάλη επιθυμία να κάνει το ίδιο και στην τρίτη αλεπού, αλλά εκείνη το είχε σκάσει μόλις είδε τα παθήματα των άλλων.

— Γι' αυτόφε τους φθάνει! φώναξε ο Νίλς.

— Έτσι μου φαίνεται κι' εμένα, είπε το κριάρι. Θαπλώσω τώρα πάνω στην πλατφόρμα και χύσω μέσα στο μαλλί μου. Ύστερα από εσχ τράδηξες στην τρικυμία, σου αξίζει να έχης ένα ζεστό κρεβάτι για να κοιμηθής.

Η Τρύπα του Διαβόλου

Σάββατο, 9 Απριλίου

Το άλλο πρωί ο Νίλς, ανεβασμένος στη ράχη του κριαριού, άρχισε να περιδιάζει το νησί. Ο λόκληρη ή νήσος Κάρλ δεν ήταν παρά ένας μεγάλος βράχος. Έμοιαζε σαν ένα πελώριο σπίτι με όρθους τοίχους και με μια απέραντη ταράτσα. Το κριάρι έδειξε στον Νίλς τα ύψητα

βοσκοτόπια που ήταν στο νησί, που έμοιαζε σαν νάτανε φτιασμένοι μονάχα με φρίκη, ότι οι αλεπούδες έπνιγαν τάρνια μονάχα για το κέφι τους, μονάχα για να σκοτώσουν και να καταστρέφουν. Το κριάρι δεν στάθηκε μπροστά στα φύκια άρνι, αλλά προχώρησε σιωπηλό. Ο Νίλς όμως είδε θέλοντας και μη όλο εκείνο το φρικαλέο θέαμα.

Το κριάρι ανέβηκε πάλι πάνω στο νησί. Σαν έφθασε όμως, στάθηκε και είπε:

— Αν έβλεπε κανένας όλη αυτή τη συμφορά και ήταν έξυπνος και ικανός, δεν θα ήσυχάζε προτού να κάνει τις αλεπούδες να πάθουν, τι τους αξίζει.

— Αλλά κι' οι αλεπούδες πρέπει να ζήσουν, είπε ο Νίλς.

— Βέβαια, είπε το κριάρι. Όποιος δεν σκοτώνει περισσότερα ζώα απ' ό,τι του χρειάζονται για τη συντήρησή του, αυτός έχει δικαίωμα να ζήσει. Οι αλεπούδες όμως αυτές είδες τί έκαναν!

— Δε θα μπορούσαν να σ'ε βοηθήσουν τάφεντικά σας οι χωριάτες; είπε ο Νίλς.

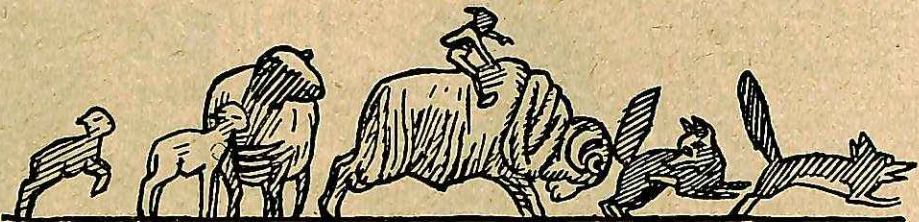
μη κάτι, δεν είπε όμως τίποτε, αλλά μόνον άναστéναξε.

— Αν θελήσης να περπατήσεις και μοναχός σου, εξακολούθησε ύστερα από λίγη ώρα, τότε πρέπει να προσέχεις τις σχισμάδες απ' τους βράχους.

Το κριάρι είχε δικιο. Σε πολλά μέρη του νησιού οι βράχοι έσχημάτιζαν σωστές χαράδρες. Η πιο μεγάλη απ' όλες λεγόταν «ή τρύπα του Διαβόλου». Ήταν πλατειά ένα μέτρο και κάμποσα μέτρα βαθιά.

— Αν έπερτε κανένας εδώ μέσα, θα εγινόταν χίλια κομμάτια, είπε το κριάρι, και στον Νίλς φάνηκε ότι αυτόν το λόγο τον είχε έχοντας κάτι στο νου του.

Έπειτα κατέβηκαν στην παραλία. Μ' όλο που κι' εκεί ήταν πολύ ώρατα, του Νίλς του άρεσε καλύτερα νάνέδη πάλι πάνω στο νησί. Στην παραλία συνείθιζαν να γευματίζουν οι αλεπούδες και έβλεπε κανείς παντού πτώματα από άρνι. Άλλα ήταν μονάχα σκελετοί, άσπρισμένοι από τον αέρα κι' απ' τον ήλιο, άλλα ήταν μισοφαγωμένα, και υπήρχαν μερικά που οι

Ο Νίλς στη ράχη του κριαριού κι' οι αλεπούδες.

αλεπούδες τα είχαν αφήσει έντελώς άκέραια. Ο Νίλς και το κριάρι είδαν με φρίκη, ότι οι αλεπούδες έπνιγαν τάρνια μονάχα για το κέφι τους, μονάχα για να σκοτώσουν και να καταστρέφουν. Το κριάρι δεν στάθηκε μπροστά στα φύκια άρνι, αλλά προχώρησε σιωπηλό. Ο Νίλς όμως είδε θέλοντας και μη όλο εκείνο το φρικαλέο θέαμα.

Το κριάρι ανέβηκε πάλι πάνω στο νησί. Σαν έφθασε όμως, στάθηκε και είπε:

— Αν έβλεπε κανένας όλη αυτή τη συμφορά και ήταν έξυπνος και ικανός, δεν θα ήσυχάζε προτού να κάνει τις αλεπούδες να πάθουν, τι τους αξίζει.

— Αλλά κι' οι αλεπούδες πρέπει να ζήσουν, είπε ο Νίλς.

— Βέβαια, είπε το κριάρι. Όποιος δεν σκοτώνει περισσότερα ζώα απ' ό,τι του χρειάζονται για τη συντήρησή του, αυτός έχει δικαίωμα να ζήσει. Οι αλεπούδες όμως αυτές είδες τί έκαναν!

— Δε θα μπορούσαν να σ'ε βοηθήσουν τάφεντικά σας οι χωριάτες; είπε ο Νίλς.

— Ήρθαν κάμποσες φορές εδώ με τον σκοπό αυτόν, είπε το κριάρι, αλλά οι αλεπούδες κρύβονταν μέσα στους βράχους και τις σπηλιές και δεν μπορούσαν να τις σκοτώσουν.

— Αχ, καλό μου κριάρι! δεν θα πιστεύεις βέβαια, ότι ένα αδύνατο πλάσμα σαν και μένα θα καταφέρει περισσότερο απ' όσα δεν κατόρθωσαν να κάνουν οι χωριάτες; είπε ο Νίλς.

— Όποιος είναι μικρός και επιτήδειος, μπορεί να καταφέρει πολλά πράγματα, απάντησε το κριάρι.

Δεν μίλησαν πιά γι' αυτό το ζήτημα κι' ο Νίλς πήγε να συναντήσει τις αγριόχηνες που έδωσαν εκεί κοντά. Μ' όλο που δε θέλησε να δείξη τίποτε στο κριάρι, είχε ταραχθεί πολύ μ' εκείνα που είδε κι' ήθελε μ' όλη του την καρδιά να βοηθήση τάρνι.

— Θα μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα με την Άκκα και με τον χήνο μου το Φίλιππα, σκέφθηκε. Μπορεί να έχουν καμιά καλή συμβουλή για να μου δώσουν.

Σε λίγη ώρα ο Νίλς, ανεβασμένος στη ράχη του άσπρου χήνου, τράδηξε

κατά την «τρύπα του Διαβόλου». Ο χήνος έτρεχε άφοδος πάνω στο νησί και έδειχνε πως δεν συλλογιζόνταν διόλου που ήταν έτσι άσπρος και έτσι μεγάλος. Ούτε προσπαθούσε καν να κρύβεται πίσω από κα-

νένα ύψωμα, ή κανένα δένδρο, αλλά τραβούσε αδιάφορος το δρόμο του.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΒΡΑΔΥΝΟΣ ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Πίσω, στο σπίτι όταν γυρνά τη νύχτα, απ' την πλατεία περνά που κρέμεται έρημο φανάρι νοτιά το δένρει βραδυνή και το τινάζει απ' το σχοινί, σφοδρά, για να το συνεπάρει.

Ταιριάζει ο άγέρας ο κουφός κι' αυτό το τρομαγμένο φως στους τοίχους πάνω που σπαράζει, κι' ή σύναξη άσωτα παιδιά που όξω άπομένουν, στη βροδιά, δίχως ψυχή να τους φωνάζει.

Στά σύματα οι πιασμένοι άητοί, τα τζάμια πονείναι από χαρτί — δεν είναι πρᾶμμα δίχως ταίρι κι' ή φουαρμόνικα ή βαρετιά που άφανη κλαίει, κάπου μακριά, στο πίσω τριστρατο — ποιος ξέρει!

Ο Ίσκιος μου τάχα που περνά και μεγαλώνει, ως τη γωνιά, πιότερο απ' όλα δεν της μοιάζει; — καθώς μία μαύρη κασιανιά που άνεμοδέρνει ή χειμωνιά κι' ή μόρα άκέρια την άρπάζει.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γ. Ξενόπουλο].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο Τζάκ δέχθηκε την πρόσκληση της Ζεναΐδας, αλλά γι' αγάπη της μητέρας του. Και την άλλη Κυριακή, την πήρε και πήγαν στο Σαρρόν, στο έρηνικό, το νοικοκυρεμένο και καθαρότατο σπιτάκι των Ρουντίκ. Πραγματικώς, στην αρχή ή Ίδα έδειξε κάποια ευχαρίστηση να συναναστρέφεται τους ανθρώπους εκείνους, που κοινωνικώς ήταν κάπως ανώτεροι από τους Μπελιζαίρ, τους Λεβέντρ και τους Δεβέκ. Γρήγορα όμως είδε πως ούτε αυτοί δεν ήταν εκείνοι που ήθελε, εκείνοι που άποζητούσε. Κι' ή πλήξη της, ή στενοχώρια της, εξακολουθούσε άγιάτρευτη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ποιόν από τους δυό;

Ένα βράδυ, ο Τζάκ βρήκε τη μητέρα του άναστατωμένη.

— Μου έγραψε ο Νταρζαντόν! του φώναξε με παραφορά μόλις τον είδε. Ο κύριος έτόλμησε να μου γράψη!... Άφου μ'άφησε τέσσερις μήνες χωρίς λέξη, χωρίς λεπτό, χωρίς τίποτα, κι' άφου είδε πως δεν το κουνούσα, ο κύριος έχασε, φαίνεται την υπομονή. Και μου γράφει πως γύρισε στο Παρίσι από ένα ταξιδάκι, κι' αν θέλω τίποτα...

— Δεν φαντάζομαι να τον έχης ανάγκη; την έκοψε ο Τζάκ που την κοίταζε με άγωνία.

— Εγώ; έχαμε ή Ίδα. Και τί ανάγκη τον έχω; Άπεναντίας εκείνος μ' έχει ανάγκη, γιατί δεν μπορεί να ζήση μονάχος του. Τί περιμένεις από άνθρωπο που δεν ξέρει άλλο παρά να γράψη;

— Και θα το άπαντήσης;

— Τι;.. Να το άπαντήσω;..

Εγώ σε άνθρωπο που τόλμησε να σηκώση χέρι;.. Ά, δε με ξέρεις, Τζάκ! Τόση τουλάχιστο περηφάνεια την έχω. Καλά-καλά δεν έδιάδασα ούτε το γράμμα του. Το πέταξα, τόκανα κομματάκια...

Άς είναι όμως, ήθελα νάβλεπα τα χάλια του σπιτιού του, τώρα που δεν είμ' εκεί να το σιγουρίζω. Πώ, πώ, φρίκη θα είναι!.. Μα γι' αυτό κι' εκείνος άναγκάσθηκε να φύγη, να μείνη δυό μήνες στο... στο... πως το λένε εκείνο το μέρος;..

Κι' ήσυχά-ήσυχά έδωλε από την τσέπη της το γράμμα που είχε πει πως το είχε σχίσει και πετάξει, κι' έψαξε να ιδή το όνομα που ήθελε:

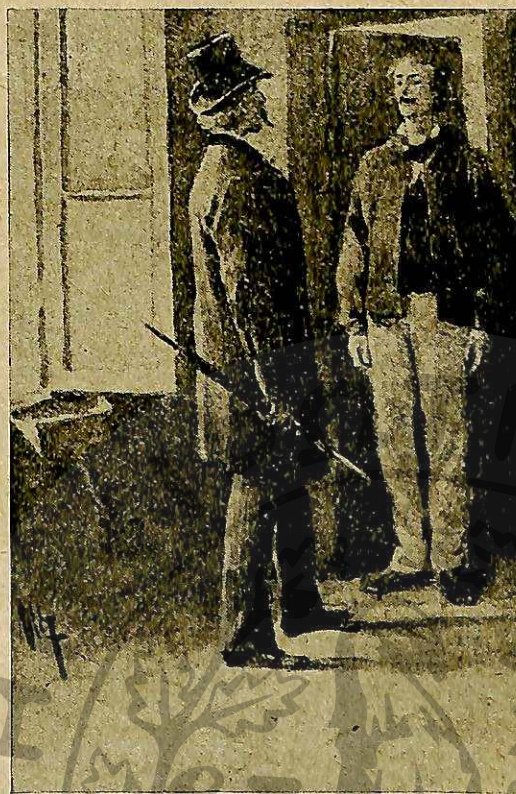
— Ά, ναί, στο Ρουαγιάλ είχε πάει. Τι τρέλα! δεν γίνονται χειρότερα γι' αυτόν από τα μεταλλικά λουτρά του

Ρουαγιάλ. Άλλά τί με νοιάζει πιά; άς πάη όπου θέλει!

Ο Τζάκ κοκκίνησε για το φέμμα της, μα δεν της έκανε καμιά παρατήρηση. Κι' ή βραδιά πέρασε χωρίς να μιλήσουν πιά για το γράμμα του Νταρζαντόν. Η Ίδα έδειχνε μια έξαιρετική δραστηριότητα, σ' αθέλει να διώχνη μια κακή σκέψη. Και κάθε τόσο άκουμπουσε στην καρέκλα του Τζάκ, τον χάιδευε, τον φιλούσε και τούλεγε:

— Μπράβο, παιδί μου! Τι καλά που μελετάς!

Άπεναντίας, εκείνο το βράδυ ο Τζάκ μελετούσε πολύ άσχημα. Δεν μπορούσε να βγάλη απ' το νου του το γράμμα που είχε κάνει τη μητέρα

«Βρήκε μπροστά του τον Τζάκ...»

του άνω-κάτω. Προαισθανόταν πως σε λίγο πάλι θα την έχανε.

Κι' όμως, στιγμές-στιγμές, από μέσα του, τη δικαιολογούσε. Άντρας της είναι, έλεγε, τόσα χρόνια έζησε μαζί του, μπορεί να μη τον αγαπά, μπορεί να μη τον συγχωρή, μπορεί επιτέλους να μη τον λυπάται;..

Σε λίγες μέρες, γυρίζοντας από το μηχανουργείο, ο Τζάκ είδε τον Χίρς και τον Λαμπασέντρ, που πιασμένοι μπράτσο, έστριβαν τη γωνιά της όδου Πανουαγιά. Τι γύρευαν στη γειτονιά εκείνη, τόσο μακριά από την προκυμαία των Αδγουστίνων κι' από το Περιδικό τους;..

— Ήρθε κανείς; ρώτησε το θυρωρό. Μ' από τον τρόπο που του άποκρί-

θηκε «όχι», ο Τζάκ κατάλαβε πως τον γελοούσαν, πως κάτι του έκρυβαν, πως μια συνομιλία γινόταν εναντίον του...

Την άλλη Κυριακή, γυρίζοντας από το Έτιόλ, βρήκε τη μητέρα του τόσο βυθισμένη στο διάδασμα, που δεν άκουσε τα βήματά του και μόνο άμα τον είδε άξαφνα, βιάστηκε να κρύψη το φυλλάδιο που διάβαζε.

— Πώς τρώμαξα! του είπε.

— Μα τί διάβαζες;..

— Ω, τίποτα, άνοησίες... Τι κάνουν στο Έτιόλ, ο γιατρός, ή Σεσίλη μας;.. Τη φίλησες και για μένα, τη χρυσή μου;

Ο Τζάκ δεν της άποκρίθηκε. Και την κοίταζε τόσο έταστικά, που εκείνη κοκκίνησε, ταραχθηκε κι' άξαφνα, σ' α ντράπηκε που θέλησε να κρυφθώ, είπε:

— Θέλεις λοιπόν να ιδής τι διάβαζα; όρίστε!

Ο Τζάκ το γνώρισε άμέσως από το ζωύλλο: ήταν ένα φυλλάδιο του περιοδικού, όμοιο σχεδόν μ' εκείνο που είχε λάβει όταν ήταν θεμαστής στον «Κύδνο». Και ρίχνοντας μια ματιά στα Περιεχόμενα, είδε τί ήταν κι' αυτό που διάβαζε με τόση προσήλωση ή μητέρα του: Ένα ποιήμα με τον τίτλο «Ο χωρισμός» και με την υπογραφή «όπο-κόμης Άμορδ Νταρζαντόν». Ο Τζάκ βρήκε τη σελίδα και διάβασε δυό-τρείς από τους διακόσιους εκείνους στίχους που άποτελούσαν το άπέραντο ποιήμα. Έπειτα πέταξε το φυλλάδιο με θυμό.

— Και τόλμησε ο άθλιος, είπε, να σου στείλῃ αυτό;

— Ναί, του άποκρίθηκε δειλά. Κάποιος τάφισε κάτω για μένα... δεν ξέρω ποιος...

Σώπασαν μια στιγμή. Η Ίδα ήθελε να σηκώση το φυλλάδιο, μα δεν τολμούσε. Έπιτέλους έσкупσε. Κι' ο Τζάκ, βλέποντας το κίνημα:

— Δεν πιστεύω να θές να φυλάξης αυτούς τους γελοίους στίχους...

Η Ίδα όρθώθηκε.

— Όχι δε, έχαμε δεν είναι τόσο γελοίοι...

— Γελοιδέστατοι! Σε βεβαιώ λοιπόν μόνο ποιητής δεν είναι ο κακός αυτός άνθρωπος!

— Έχεις λάθος, Τζάκ! Κακός άνθρωπος είναι και το ξέρω καλύτερ' από σένα εγώ που υπέφερα τόσα απ' αυτόν. Είναι όμως ποιητής! Κι' οι έχθροί του ακόμα τόμολογούν. Έχει γράψει άριστουργήματα. Κι' αυτός ο «Χωρισμός» είναι από τα καλύτερά του. Αυτή ή γυναίκα που φεύγει και τον άφρίνει έτσι, χωρίς εν' αντίο, χωρίς να γυρίση καν το κεφάλι της πίσω...

(Ακολουθεί)

σ' ευχαριστεί πολύ) **Μαρίαν Π.**
Αλιβιζάτου (έλαβα, ευχαριστώ)
Δ. Μασουρίδην (έλαβα, έστειλα)
Δάμποντα (Αστέρα (να μου φι-
 λήσης τη Μπεμπέκα) Γεώργιον
Ηλιόπουλον (μετά χαράς το
 ψευδώνυμό σου όμως το έχει άλ-
 λος) **Δισκοβόλον** του **Μύρωνος**
 (έστειλα 2 λυσόχ. και λισμόν)
Περιπολάδα (έστειλα) αυτό εί-
 ναι το ψευδώνυμό σου κι' όχι **Δύ-
 ρα** του **Ορφέως**) **Μηλολόνην**
 (βραβεύον έστειλα) **Πορφυρίδα**
 (φωτογραφία ελήφθη) **Παιδί της**
Ολυμπίας (άγγελος λαχείων
 δεν δημοσιεύω) **Ραχήλ Σ. Τζ.**
 (έλαβα, ευχαριστώ) **Ερωϊκόν**
Μεσολόγγι, **Αστρο της Δευτε-
 ριάς**, **Χιονισμένον Πήλιο** κτλ.
 Είς όσας έπιστολάς έλαβα με-
 τὰ την **20 Ιουνίου**, θάπαντήσω
 στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 233 Διαγωνισμοῦ.
 Αι λύσεις δεκταί μέχρι 25 Αυγούστου).

438. Λεξιγραφικός

Σε χαϊδευτικό γυναικείο
 Πρόθεση στο πλαί βάζω
 Κι' ένα όμορφο μπουκέτο
 Κάνω άμέσως για το βάζο.

439. Συλλαβογραφικός

Καταφατικό και κάποιος
 Σύμφωνο μαζί-μαζί,
 Μας γεμίζουνε τη στάμνα,
 Μας ποτίζουνε τη γη.

440. Στοιχειογραφικός

Από δέντρο ήσκιερό,
 Τά δυο πρότα του αφαιρώ
 Κι' εύθες όργανο θά γίνω
 Που γλυκούς ήχους θά χύνω.

441. Μεταγραμματισμός

Το παιδί σαν τη φορεί,
 Πρέπει νάναι καθαρή...
 Την άρχή της αν αλλάξεις,
 Ένα θάμνο θά κοιτάξεις
 Με πολύ ώρα λουλούδια,
 Η και δέντρο ποῦχει φρούτα
 Μέσα κόκκινα σαν τούτα
 Και γλυκά σαν τὰ καλούδια.

442. Αναγραμματισμός

Τὰ γράμματά του βασιλιάς
 Αρχαϊός ανακατεύει
 Καί να, απ' το θρόνο μονομιάς
 Στους ούρανους άνέβη
 Κι' έγινε πάνω-κει λαμπρός,
 Σ' όλους γνωστός άστερισμός.

443. Πυραμίδας

 +
 +
 +
 ****+****

*Οριζοντίως εκ των άνω κατά
 σειράν: σύμφωνον, άντωνυμία
 άόριστος, άρχαία πόλις, θεός αι-
 γύπιος, ήμέρα και Άγία. — Οί
 σταντροί καθέτως μυθικός βασι-
 λεύς.

44. Κρυπτογραφικόν

123456783 = Στρατηγός.
 26183 = Όρμηκόν.
 36583 = Νήσος του Αιγ.
 481683 = Φίλος ήρωος.
 52183 = Μηχανή.
 6163 = Όρμηκόν.
 76564 = Επύρρ. τόπου.
 87183 = Ο κάτω λαός.

445. Ακροστιχίς εκ Άντιθέτου
 Τάρχικα των άντιθέτων των

κάταθι λέξεων άποτελούν άρ-
 χαιάν πόλιν της Ιταλίας:
 ήρεμία, πολυμαθής, καθα-
 ρός, πωλώ, λαμπρός.

446. Μικτόν

* - λκς - α - α - μτην - ωελ.

447. Γρίφος

TT 'Ισπανία 'Ισπανία
 TT ωχ! α
 TT 'Ισπανία 'Ισπανία
 'Ισπανία

Διά τούς Γαλλομαθείς

448. Triangle

***** Plaisir extrême.
 ***** Ornement sacerdotal.
 ***** Partie de l'oreille.
 ***** Terre entourée d'eau.
 ***** Pronom.
 ***** Voyelle.
 Vertical. les mêmes.

449. Rébus

D et mon thé CHUTE

(Όλοι αι άνωτέρω Άσκησεις ελήφθη-
 σαν από την βραβεύσαν εις τόν 226ον
 Διαγωνισμόν Συλλογήν της ΝΙΟΒΗΣ.)

ΛΥΣΕΙΣ

των Π. Μ. Άσκησ. του φύλ. 15

209. 'Ισπανία (εις, Πάν, ία.)
 — 210. 'Ιηνηϊός (πι, νι, ός.) — 211.
 Πυρρός — Σπύρος. — 212. Μιλά-
 νον. — 223.

ΠΑΡΑΧΑΡΑ 214. ΛΥΣΑΝ-
 Α Α Α Μ ΔΡΟΣ (ύαλος, Σύ-
 Ρ Α Π Τ Ρ Ι Α ρος, Άνδρος, νόρ-
 Α Τ Ι Ε ρος, δρος, ρόδον,
 Δ Α Ρ Ι Σ Σ Α ούδος.) — 215-219.
 Ι Ι Σ Δ
 Α Μ Α Ε Α Δ Δ Διά του Ι: χοίρος,
 παϊς, άγριος, οίνος, μωρία. — 220

Β Ο Η (Βοήθει σαυτόν. Η ά-
 Θ Ε Ι νάνγνωσις κατά στίχον
 Σ Α Υ κανονικώς. Αι λέξεις:
 Τ Ο Ν ΒΟΗμία, ΘΕΙον, ΣΑΥ-
 ρα, ΤΟΝος.) — 221. Ο

κύβος έρριφθ. — 222. Τη ήθος
 εξ έθους περιγίνεται. (τον, θως
 έξ, ε, θους περί γη, γνε, ται.)
 — 223-227. Par la lettre F: flot,
 flou, refaire, soif, flair. — 228.
 LOUIS-HENRI (L'Hassas, Mil-
 let, UNien, IRis, Siam.)

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893)
 από τούς εκδοθέντας 24 τόμους
 υπάρχουν άκόμη μόνον οί εξής
 πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και
 19ος. Έκαστος τόμος δρ. 25,
 ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος
 δραχ. 28,50 διά το Έσωτερικόν
 και δραχ. 35 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1926)
 υπάρχουν όλοι οί εκδοθέντες τό-
 μοι, 33 εν όλω. Έκαστος τόμος
 άρραφος δρ. 80 και ραμμένος
 δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά-
 στον τόμου προσδετέα εις τας
 άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν
 δραχ. 5 ο άρραφος και δρ. 15
 ο ραμμένος, διά δε το Έξωτερι-
 κόν δρ. 23 είτε άρραφος είτε
 ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπλά
 στοιχεία δρ. 6 (το ελάχιστον τμήμα).
 Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ-
 ξις, με παχιά δε στοιχεία λεπτά 70 και
 με κεφαλαία δρ. 1.
 Ο χωριστός στίχος δρ. 3.
 Η προπληρωμή είναι άπαραίτητη.

[KZ' — 589]

Ευχαριστώ θερμά όσους μου πρότειναν
 Μ. Μυστικά, άλλα δυστυχώς δεν άνταλ-
 λάσσω.
 Κέρη των Αθηνών

[KZ' — 590]

Ροδόλφος Βαλεντίνο, έλαβα ευχαρι-
 στώ διά τις ποιητικές άπαντήσεις. Σά-
 ρεσει ο όρνυμος μέγας καλλιτέχνης;
 Χαμόγελο

[KZ' — 591]

Προκηρύσσον Διαγωνισμόν Κινημα-
 τογραφικών καρτών. Προθεσμία ημ-
 νιαία. Συμμετοχή τριδραχμής. Στείlate:
 Μαρίαν Κωνσταντινοπούλου, Αγκισκού
 84, Αθήνας. Άνδισμένην Λεμονιά
 Αμφιρίτη

[KZ' — 592]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΝΩΣΣΟΣ

Προκηρύσσον Διαγωνισμόν τοπίων
 Προθεσμία μηνός, βραβεΐα δύο. Διεύ-
 θυναις: Αλλάσσει: Σύλλογον «Κνωσσόν»,
 π. ρ. Ηράκλειον.

Διαγωνισμών: Έκδικητής

Άνέσπερη Εύτυχία = Νίτσα Βαρούχα,
 Άγγελος Δάφνης = Εύάγγελος Βαρούχας,
 Άουααα !!!
 Αποκαλύψαν: Βράχος της Ιωνίας

[KZ' — 593]

Α τρώμητη Φοβητσίαιρα, Ζουλέϊκα,
 Τρελοκερίτσο, Άθηνά Γουναρο-
 πούλου, άνταλλάσσω με Μ. Μυστικά: Άν
 θέλετε, στείlate πρώτες, Δίσις: [KZ' —
 515.] Λευκή Γαρδένια

[KZ' — 594]

Α τρώμητη Φοβητσίαιρα, ευχαριστή
 ήκεις στην εκδρομή: Τί κάνει η Κου-
 λιά;
 Λευκή Γαρδένια

[KZ' — 595]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΡΑΤΩΝ (ΛΑΒΔΑ)

Προσέχως έκλογαί και εβδομαδιαΐαι δια-
 λέξεις, ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ καρτών Συμ-
 μετοχή δίδραχμής. Βραβεΐα 5 Δίσις: Γε-
 ώργιον Παπαγεωργίου, Λάβδα-Ανδριταΐ-
 νης. Ζητούμεν αντιπροσώπους.
 Πρόεδρος: ΠΕΡΙΠΛΑΝΟΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[KZ' — 596]

Α νταλλάσσω κάρτες και τετραδιάκια με
 Διαπλαστούλα και Διαπλαστούλες ά-
 νω των 15 έτών. Γράφατε: Π. Λιάτον, π. ρ.
 Αθήνας.

[KZ' — 597]

Α φρισμένο Κύμα, Μιράντα, Έλπα,
 Άρίαν, Τζοκόντα, Ευκέρυφ, άν-
 ταλλάσσω με Μ. Μυστικά: Στείlate: Ά-
 λεξόπουλον, Φολής 89, Αθήνας.

[KZ' — 598]

Ν έμεσις, δέχονται: Τίση περιφρόνησις
 γιατί απ' όσους ήτησα Μ. Μυστικά:
 Σιλουέττα και παπί μου, συγχαρητήρια.
 Η Δίσις μου το καλοκαίρι: Γεράς, Ζερ-
 βόν, (δια Φ.) Κάλυμνος. Ίνδιανά

[KZ' — 599]

Εισερχόμενοι στον Διαπλαστικόόμο,
 κηρύσσον ΠΟΛΕΜΟΝ στον ΑΦΑ-
 ληρικόν Όμιλον. Δεν ντρέπεται, κύριε
 πρώην πρόεδρος Λέλεκα, να σοῦ πάρουν
 την προεδρείαν τά κορίτσια... Αουάαα!
 Μωρέ σύλλογος !!! Φοσσσσ... μπάρ !!
 άέρα στον Λέλεκα !!!

[KZ' — 600]

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Αντέλεμα Α' Διαγωνισμοῦ (καρτών).
 Έβραβεύθησαν: Άμλετ, Δαφνο-
 στεφής Όλυμπιονίκης, Ξανσελώρ.
 Τους λοιπούς ευχαριστούμε. Βραβεύθη-
 ντες στείlate ταχυδρομικά.

Η τών διαγωνισμών: Σιλουέττα
 Με χαρά άναγγέλλουμε ότι στη Συντρο-
 φιά μας μπαίνουν και η Νέρμα, Έρμι-
 να, Νάντια και Νάντα. Αντιπροσώποι
 μας δε διορίζονται: Ρουμανίας: Σί-
 φων, Χίου: Άρχοντεπούλα, Μιτυλή-
 νης: Νιόβη, Θεσσαλονίκης: Τάσκυ Κού-
 γκαν. Αι έγγραφαί της Συντροφιάς παύουν
 επί τμήμητον.

Η πρόεδρος Τζοκόντα

[KZ' — 601]

“ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ,”

Διαπλαστούλα !!! “Όταν 13, καθώς
 είμαστε, αποφασίζουν να έργασθών
 για ένα σύλλογο, δεν μπορούν παρά να βά-
 σιστήκανε σε ένα πρόγραμμα, να όρισαν
 ένα σκοπό, ώστε να μη δύνουν δικαίωμα
 στο Μίχα, Καρχαλά, Καρυστινάκη και
 άλλους, δηλ. στον ΕΡΜΗ” να διδάσκουν
 καθήκοντα και σκοπούς. Και τώρα, Έρ-
 μη, «ΝΕΝΙΚΗΚΑΜΕΝ». (Σημ. Διαπλά-
 σεως. Τά Ψευδώνυμα Άθως, Πέρθος,
 δεν τά έχουν οί άδελφοί Λαγούδακη). Ως
 για τὰ λεπτά μην άνησχετε: με ξεσάθω-
 νά σας ύπέρ «ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑ-
 ΚΩΝ» γράψτε άπόρους στη Διάπλασι. Μα
 από ποίους άλλους νικηθήκαμε για να νι-
 κηθώμε και απ' τούς ήττημένους Καρδι-
 ναλιστάς;

«ΜΑΤΕΜΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ». Οί παντοδύ-
 ναμοί δεν έχουν ανάγκη τούς δυνατούς,
 οί δυνατοί δέχονται τη δύναμήν τους στους
 παντοδύναμους. Άς συμμαχήσιν ο Έρμης
 και η Άλφειά, αφού με τούς Παλιότσους
 συνεμάχησε, με τούς Καρδινάλιστάς δια-
 πραγματευέται.

«ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ». Οί Καρδινάλισται πέρα-
 σαν το ήφος μας, ο Έρμης περνάει ήδη,
 οί Παλιότσοι βρίσκονται στην αΐχμή...
 βλέπεις δεν έχει θέσι, περίμενε σειρά.

Σημ. — Στην άγγελία (KZ' — 560) αντί
 “Υποκόμη ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ διαβάξτε ΛΕΡΙΝΟΣ.
 Στους αντιπροσώπους μας στέλνουμε κα-
 ταστατικό. Δεχόμεθα άκόμη και άλλους.
 ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Πρωτότυπος Διαγωνισμός.

[KZ' — 602]

Α φρισμένο Κύμα, έλαβα ευχαριστώ.
 Άλλημνικόν Ίδεώδες, Δίσις: Κυ-
 πριάδου 7, Αθήνας. Άπό λοιπούς να περι-
 μένω: Σωματοφύλακες, ευχαριστώ για
 βραβεΐα.
 ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΣ

[KZ' — 603]

Α σπερ Παλιότσε, Εβελπί, Τζοκόντα, Κο-
 σμογαλάστρα, Άνδρομέδα, Ταρίαν,
 Θυέλλα, άνταλλάσσω με τετραδιάκια: Δι-
 εύθυναις ή του Συλλόγου:
 Άτρώμητο Εδώνικι (Πρόεδρ. ΕΡΜΟΥ)

[KZ' — 604]

ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΠΟΤΕΛΕΣΜ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
 Α Πρώτον Βραβείον: ΔΟΡΟΣ ΒΥΡΩΝ
 Δεύτερον: ΛΕΟΝΙΔΑΣ ΒΡΑΪΛΛΑΣ
 Τρίτον: ΑΤΡΟΜΗΤΗ ΦΩΒΗΤΣΙΑΡΑ
 Τέταρτον: ΑΠΑΛΙΑΤΣΙΟΥ
 Πέμπτον: ΛΕΟΝΙΔΑΣ ΤΟΥΦΕΞΗΣ
 Στείlate 5 δρ. ταχυδρομικά και Δίσις.

Προσέλθθησαν μέλη οί κύριοι Ν. Α-
 πέστος και Α. Βράτλιας.
 Αντιπροσώποι «Φαληρ. Συντροφιάς»:
 Αθηνών: «Έρμης», Έλλ. Ίδεώδες.
 Θεσ/νίκης: Τάσκυ Κούγκαν.
 Βόλου: Κωνστ. Καμπουρέπουλος.

[KZ' — 605]

Τ ά αντιπυρετικά δεν σε προφύλαξαν.
 Άμλετ = Ζευπίλα, από τόν τεταρ-
 ταιό περτέο.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ, ΑΣΠΡΟ ΑΡΑΠΑΚΙ-

[KZ' — 606]

Ι νδιανά = Ζερβός, Ζουλέϊκα = Κανούτα,
 Ρόδον της Έρήμου = Ίγγλεζέλη, Κόκ-
 κινη Παπαρούνα = Τσούφλου Καραϊσκάκη,
 Άκρογιάλι = Τραχανή, Ναυτόπουλο = Ζερ-
 βός, Άρχωντοπούλα = Καλοχριστιανική.
 Μπούμ !!!...
 ΘΑΪΣ, ΣΚΝΙΠΑ

[KZ' — 607]

Ι σλέ, άλλοτε να μετριάσεις τας προς τόν
 Σείχην έκφράσεις σου. Διότι δεν έχεις
 να κανείς με Σείχην, αλλά με Άφρατιά.
 Λευκή Άδελφή

[KZ' — 608]

Η Άφάρ χαίρετά τόν Όμιλον των
 Εύγενων, εις τόν όποιον θά επιθυμού-
 σε να εισέλθω.

[KZ' — 609]

Προκηρύσσω διαγωνισμόν άγράφων καρ-
 τών. Συμμετοχή 2 δρ. Δίσις: Άγ. Σο-
 φίας 163, Αθήνα. Βραβεΐα 4 έκλεκτά Προ-
 θεσμία τμήμητον, Διαπλαστούλα, ιδιαιτέ-
 ρως Σιλουέττα, Ίνδιανά, Νανότα,
 χαρίσει μου μία κάρτα. Αιγυπτία

[KZ' — 610]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ “ΤΙΤΑΝ”

Β ουλαγκρόντες, δυστυχώς δεν σας
 εφθάσαμε άκόμη στην πονηρία. Έάν
 θέλαμε σύμμαχο τόν Έρμη θα τού το προ-
 τεΐναμε κατευθεΐαν. Ως προς τό όνομα
 δεν πιστεύουμε, ότι στο δίβιβlio “Τόν και-
 ρό του Βουλαγκρόντεω” υπάρχει καμ-
 μία συνομοσπονδία Βουλαγκρόντων, εκ-
 τός εάν τό διαβάσατε με κλειστά μάτια.
 Μπορούσατε καλύτερα να πάρτε τό όνομα
 ένός εκ των ήρώων τού δίβιβλιου έκείνου,
 και έχι να δημιουργήτε πράγματα έντε-
 λώς άνοηρικά.